

megnyalása a hangya nyalánságát felköltötte. A természeti kiválás a *Heterius* érdekében cselekedett volna, hogyha a közönyösen eltűnt vendégek között meghagyta volna őt; pedig állítólag az segítette a valódi vendégi viszonyhoz.

Végül a fentebb említett jegyzék szerint ide igtatjuk az 1894-ig ismeretessé vált 1177 hangya- és 105 termita- kedvelte rovarfajok áttekintését; van t. i. *Coleoptera* 993 hangyakedvelt, 87 termitakedvelt; *Strepsiptera* 1 hangyakedvelt; *Hymenoptera* 39 hangya-, 6 termitakedvelt; *Lepidoptera* 52 hangya-, 2 termitakedvelt; *Diptera* 18 hangya-, 2 termitakedvelt; *Orthoptera* 7 hangyakedvelt; *Pseudo-Neuroptera* 1 hangya-, 4 termitakedvelt; *Rhynchota* 72 hangya-, 3 termitakedvelt; *Thysanura* 20 hangya-, 1 termitakedvelt, továbbá az *Arachnoideák* közül *Araneina* 26 hangya-, 3 termitakedvelt, és *Acarina* 34 hangya-, 1 termitakedvelt; és végül a *Crustaceák* rendjéből *Isopoda* 9 hangyakedvelt.

Ebben a jegyzékben, latnivaló, az *Arthropodák* csaknem minden rendje eléggé tekintélyesen van képviselve, úgy hogy úgyszólván összes entomologusaink érdekelve vannak. Ajánljuk is, hogy a többször említett *Wasmann-féle* „Jegyzéket“ tegyék tanulmányuk tárgyává, meglévén győződve, hogy épen úgy mint engem, rövid két évi megfigyelés két hangyakedvelte hernyó felfedezésére vezetett, némelyük más irányban még nagyobb eredményeket fog felmutathatni. De még ha ez nem sikerülne is, maga a tárgy oly érdekes, hogy a vele való foglalkozás magában hordja jutalmát.

Különfélék.

A hernyótenyésztés olykor meglepő észleletekhez juttat bennünket. Valamely német gyűjtő pl. néhány *Acidalia*-nőtényt lepettetvén, a hernyók már pusztulófélben voltak, mert nem fogadtak el semmiféle növényt. Ekkor száraz salátával tett kísérletet, mely fényesen sikerült, úgy hogy ez úton számos fajt tenyésztett. A közönséges salátának ugyanis legselejtesebb külső leveleit a napon megszáritotta, úgy hogy az ujjakkal ellehetett morzsolni. E mellett kevésbé száraz leveleket, valamint úti laput és *Capsella bursa pastoris* is nyújtott, melyen a hernyók szintén rágicsáltak ugyan, de mindig visszatértek a száraz salátára. — Az *Acidalia herbariatát* **K o s z t k a L á s z l ó** gyógyszerárban valami herbathea-dobozban

találta és tenyésztette, de úgy tapasztalta, hogy a hernyók hónapokig is éltek. Mások ugyanoly körülmények közt néhány ivadékot neveltek, de mihelyt a száraz théát megnedvesítették, az összes hernyó tönkrement. — A *Cossus cossus* hernyóját száraz kenyér mellett is felnevelték már. — *Smerinthus tiliae* hernyóját tölgyfa levéllel is fel lehet nevelni. A lepke színe azonban fakó lesz, alsó szárnya feltűnően sötét, a szárny is a rendesnél valamivel keskenyebbé. — A *Deilephila euphorbiae* hernyója elfogadja a szőlőlevelet, sőt a szőlőbogyót is; egyébiránt már Plantago lanceolatán is találták

A vértetű rovarellenségei. A több ízben hazánkban is megfordult Dr. Verhoeff bonni tudós, a vértetűtől nagyon ellepelt gyümölcsösben tanulmányozta a kártékony állatot és kivált ellenségeit. Ilyenekül a következőket ismerte fel: 1. A *Phytocoris populi* nevű puloska és néhány fajrokona, de ezek csekély számban mutatkoznak és nem eléggé falánkok. 2. Valamely *Syrphus*- (légy) faj, mely jól működik, de ritka. 3. Gyakoriabbak s ennél fogva figyelemre méltóbbak a *Coccinellida*-nembeli *Coccinella*- és *Halyzia* bogár-fajok melyek álczája is, de imagoja is erősen pusztítja a vértűt. 4. Legtevékenyebb és nagy számánál fogva leghathatósabb pusztítónak bizonyult a *Chrysopa vulgaris* nevű reczés-szárnyú lárvája (átalakulásait lásd: Brehm Tierleben), melyet Verhoeff eddig csak mint a Tanacetum vulgare-n élő levéltetvek ellenségét ismerte. Végül ajánlja, hogy ezeket az állatokat gyűjtsék össze, és kössék ki a vértetűk ellepte fákra. Nem hiszi ugyan, hogy ezáltal ki lehessen irtani a vértetűt, de igenis lehet kártételét tetemesen korlátozni.

Az entomologia a földrajz szolgálatában. Stoll svájci tudós a hangyák elterjedéséről értekezvén, fontos földrajzi problémát is érint. Míután a tropikus Ausztrália számos hangyaalakjának dél-amerikai fajokkal való közeli rokonságát vagy azonosságát kiderítette volna, ezt a körülményt kapcsolatba hozza azzal a ténnyel, hogy a nevezett két világrésznek szemközt levő partjai folytonos sülyedésben vannak, mi mellett elmerült erdők stb. felfedezése bizonyít, de újabbán eszközölt fúrások is a mellett tanuskodnak. Az Ellice-csoport egyik korall-szigetén ugyanis 170 méternyire tiszta korall-sziklát fúrta át; minthogy pedig a korall-állatok meleg, áradó vízben tenyésznek, kétséget se szenved, hogy a 170 m. mélységben levő korall-sziklát oly állatok készítették, a melyek hajdanta közvetlenül a víz felszíne alatt éltek. Ha tehát ezzel is be van bizonyítva, hogy a déli Csön-des oceán partjai és feneke folyton sülyed, és ha az oceán két partján számos, részben a vándorlásban igen lomha gerincztelen állat azonos vagy annyira hasonló, hogy közvetlen rokonságukat el kell ismerni: önkényt arra a következtetésre jutunk, hogy Ausztrália és Dél-Amerika egykoron száraz földdel össze volt kötve, a mi eddig vitás kérdés volt.

„A madarak hasznáról és káráról.” Ez a címe egy új könyvnek, melyet Darányi Ignác földművelésügyi minister megbízá-